

[Harald Nielsen.]

kr. Det er naturligvis store beløb, men det drejer sig jo om at skaffe de bedst mulige forhold for undervisning og forskning her i landet.

Vi har som sagt ikke taget endelig stilling til dette særdeles vigtige spørgsmål. Det gælder nu om for os i udvalgsarbejdet først og fremmest at nå til fuld klarhed over, hvilken løsning der er den bedste, og som giver os den mest tidssvarende og moderne højere undervisningsanstalt og forskningsinstitut på jordbrugsområdet, et undervisnings- og forskningsinstitut helt på højde med det bedste, der kan skabes under nutidens forhold. Ud fra dette synspunkt vil vi gøre vort arbejde i udvalget, og ministeren kan regne med vor fulde støtte til en løsning efter denne linje.

Reedtz-Thott: Da den designerede konservative ordfører, det ærede medlem hr. H. C. Toft, desværre er forhindret i at være her i dag, er det mig en glæde at give udtryk for det konservative folkepartis stilling til det fremsatte lovforslag.

I den højtærede landbrugsministers fremsættelsestale skildres udviklingen på landbohøjskolen gennem de godt 100 år, skolen har levet og virket, fra oprettelsen i 1856 over byggeperioderne i forbindelse med lovene af 1892 og 1918, indtil vi i dag står over for krav om en yderligere stor udbygning af højskolens lokaler og forbedring af dens forhold i det hele taget.

Det er interessant i dag at tænke på, at i 1856 havde lovforslaget om landbohøjskolens oprettelse ikke nogen let gang gennem rigsdagen. Selveste Grundtvig var dengang en ivrig taler imod landbohøjskolens stiftelse. Han sagde, at en skole med eksamen for og bag, som han udtrykte det, var hverken hans ønske eller hans ideal, og hvad enten skolen skulle placeres på landet eller i byen, ville den få hans nej. Det er jo egentlig interessant at tænke på i forbindelse med den diskussion, der foregår i dag. Imidlertid fik lovforslaget dengang varm tilslutning fra den konservative landstingsmand Tang fra Nørre Vosborg, og det er mig derfor en særlig glæde i dag også at kunne give den højtærede landbrugsminister vort partis varme tilslutning til det foreliggende lovforslag.

Jeg vil takke landbrugsministeren, fordi han er kommet med dette i og for sig store forslag på dette tidspunkt. 80 mill. kr. er ikke noget lille beløb, og samtidig bebudes der jo, at der yderligere kan blive tale om 20-30 mill. kr. til udbygning af forskningsinstitutter af den ene og den anden art i årene fremefter. På den anden side er det, hvis vi sammenligner med, hvad der ellers her i dette hus bevilges til landbruget, til grundforbedring, til udstykning eller på anden måde, ikke noget afskrækkende beløb, især da det tænkes brugt over en forholdsvis lang periode; og hvis vi sætter det i forhold til, hvad landbruget hvert år indtjener af valuta, 4-5 milliarder kr., eller virker med i samfundsøkonomien, forekommer det også rimeligt. Jeg deler ganske de foregående ærede ordførers mening herom. De penge, der tidligere er givet ud, er kommet igen, og de penge, der her foreslås givet ud, vil også komme igen.

Der er en særlig grund til, at man med forståelse går ind for denne bevilling, dette lovforslag. Jeg synes, man har ret til at sige, at vi gennem årene her i Danmark har set et sjældent effektivt samarbejde mellem den videnskab, som trives og virker på landbohøjskolen, og den praksis, der trives og virker ude omkring i dansk landbrug. Der er et godt, et reelt, et tillidsfuldt samarbejdsforhold mellem landmand, landbrugslærer, konsulent, dyrlæge, havebrugskonsulent, landinspektør, hvem det nu kan være, der er udgået fra anstalten herinde i København. Jeg vil heller ikke her glemme at sige et ord om betydningen af det danske forstsvæsen, således som det virker, ikke alene teoretisk inde på skolen, men også i praksis, hvor det hævder sig som et af verdens mest effektive.

Fremtiden stiller øgede krav til forskning og til forskning omsat i praksis. Landbrugsgets konkurrencevilkår gør forskning på disse områder til en økonomisk bydende nødvendighed. Flere penge til forskning og undervisning er derfor en rigtig betragtning, men det må dog i denne forbindelse, netop når talen er om at bygge videre på gammel grundvold, erindres, at sådanne udgifter, som vi her taler om, kun opfylder formålet, hvis også den videnskabelige frihed er til stede. Derfor forekommer det mig rigtigt, at vi i dag betragter landbohøjskolen som